

Dierbare Broeders en Zusters,

Het radicale ideaal waartoe God ons roept, wordt tot tweemaal toe door Onze Heilige Vader Benedictus als volgt samengevat: *“Nihil amori Christi praeponere”* (21^e werktuig goede werken en hdst 72): Niets verkiezen boven de liefde van Christus.

In het evangelie van deze zondag zien we hoe ver dit ‘niets’ kan gaan. Niet alleen moet de volgeling van Christus vanzelfsprekend afstand doen van de zonde en van alles wat in strijd is met Gods liefde, maar Christus vraagt hem ook om afstand te doen van dingen die op zich gesproken niet slecht zijn, of zelfs goed.

Zo wordt de volgeling van Christus geroepen om afscheid te nemen van een comfortabel leven, van een eigen hol of nest waar hij zich thuis kan voelen, waar hij zich letterlijk kan nestelen in een wereld van zekerheid, rijkdom en ongestoorde rust. Wij worden daarentegen geroepen om Christus te volgen op een weg die ons elke dag opnieuw ontrekt aan onszelf, een weg van armoede en versterving, van zelfverloochening en offerbereidheid. Niemand van ons wordt geroepen om een oude vrijgezel te worden, maar wel om Christus te volgen in de gave van ons leven, tot aan de dood van het Kruis. Een priester of religieus die alles heeft wat hij nodig heeft, die nergens gebrek aan lijdt, die altijd verzadigd is, kan onmogelijk een volgeling zijn van Christus, die in armoede geboren werd, in armoede geleefd heeft en in armoede is gestorven; die de armoede zalig heeft geprezen. *“Wee u, rijken, want gij hebt uw troost al ontvangen. Wee u, die thans zijt verzadigd, want gij zult honger lijden.”* (Luk6,24-25)

Maar Jezus gaat nog een stuk verder. Hij vraagt niet alleen om Zijn liefde belangrijker te achten dan materiële rijkdom en comfort, maar zelfs belangrijker dan de natuurlijke liefde voor onze huisgenoten, onze familie en vrienden.

Voor alle duidelijkheid verbiedt Jezus ons natuurlijk niet om onze familie te beminnen, wat in tegenspraak zou zijn met de gehele Schrift. Jezus wil enkel met een aangrijpend beeld de radicaliteit uitdrukken van de liefde die Hij verwacht van Zijn leerlingen. Hierdoor openbaart Hij ook tezelfdertijd de oorsprong en de identiteit van Zijn eigen liefde, namelijk niet zomaar een menselijke liefde, maar de liefde van God, die ons heeft geschapen, die ons het aardse leven geeft, en die ons ook het hemelse leven heeft geschonken door Zijn liefdesdood aan het Kruis. Zelf heeft God Zijn liefde voor ons belangrijker geacht dan alles, zelfs dan zijn eigen leven. En alleen daarom kan Hij van ons ook zo’n wederliefde verwachten.

Moest Jezus enkel een mens geweest zijn, zelfs de grootste mens ooit, dan zou Hij nooit het recht gehad hebben om ons te vragen absoluut niets boven hem

te verkiezen. Maar Jezus is geen gewone mens, ook geen bijzondere mens. Jezus is de mensgeworden Zoon van God. Enkel omdat Hij God is kan Hij van ons zo'n radicale liefde eisen. Het contrast met de eerste lezing is sprekend, en het is evident dat Jezus aan deze tekst gedacht heeft. Want Elisa vraagt toestemming aan de profeet Elia om afscheid te nemen van zijn ouders vooraleer hem te volgen. En Elia lijkt dit de evidentie zelve te vinden. Hij is dan ook niet God, enkel een profeet van God.

Dierbare Broeders en Zusters, de woorden van Jezus kunnen misschien hard of onbegrijpelijk overkomen, toch komt er minstens één dag in ons leven, dat deze woorden gewoon een niet te ontkomen en zelfs natuurlijke realiteit worden. En dat is wanneer we afscheid moeten nemen van dit aardse leven, wanneer Jezus ons komt bezoeken op ons ziekbed om ons met zich mee te nemen. Al mogen we dan nog omringd worden door onze dierbaren, op dat moment is men helemaal alleen, in volledige armoede, alles en iedereen moet men achterlaten: alleen God blijft over. Hoe relatief worden dan die vele dingen waar we zo'n belang aan hebben gehecht in ons leven. Niet dat ze plots onbelangrijk worden, maar letterlijk 'relatief': dat betekent minder belangrijk dan het eeuwig leven en de liefde Gods.

De verleiding bestaat natuurlijk altijd om het evangelie van zijn radicaliteit te ontdoen, om genoeg te nemen met een rustig, kleinburgerlijk leventje zonder heroïsme, met niet meer inspanning, niet meer liefde dan strikt noodzakelijk is om de eindstreep van het eeuwig leven te bereiken. *"Te verhuizen naar het land van hen",* schrijft Dom Delatte, *"die geleefd hebben zonder roem en zonder smaad; van hen, die de hemel niet heeft willen opnemen en het diepste van de hel evenmin wil."* (Comm. hdst 58)

Maar de Schrift geeft ons hier het antwoord: *"Qui parce seminat, parce et metet, Wie karig zaait, zal ook karig oogsten en wie overvloedig zaait, zal ook overvloedig oogsten."* (2Kor9,6)

Laten we dus met kracht en edelmoedigheid de hand aan de ploeg slaan en niet omzien naar wat achter ons licht, maar in vreugde op weg gaan, onze blik slechts gericht houdend op God, hem gehoorzaamend in alles en hoopvol uitzierend naar de dag dat wij definitief met hem zullen worden verenigd in ons hemelse vaderland. Amen.